

28. בחירתי לראשות המועצה האזורית שער הנגב

במהלך שנת 1972 הרהרתי באפשרות לנהל את המועצה האזורית שער הנגב. בגיל 41 התלבטתי כיצד להשתלב בחיים הציבוריים בתחומים שונים מאלה שבהם פעלתי עד אז. הבעיה הראשונה הייתה שלא הייתי ידוע כמעט באזור. בשיחות עם חברים נבט הרעיון שאנהל את התחום הפיננסי בקיבוצי, על מנת לרכוש ניסיון כלכלי ולהיחשף למנהיגי האזור. האופציה הזו לא הייתה קלה עבורי, כי נטיתי להתמקד בעניינים חברתיים ואנושיים. כרגיל בעת בחירה לתפקידים התעוררו בעיות פוליטיות, אבל קיבלתי על עצמי להיות גובר הקיבוץ. למדתי בתפקיד הזה הרבה ומבלי להצטנע אומר שהצלחתי בו.

במארס 1974 אורגן סימפוזיון אזורי בהשתתפות המנהיגים של כל קיבוצי האזור ובנוכחותו של מזכ"ל איחוד הקבוצות והקיבוצים, נחמן רוז, חבר קיבוץ גבע. מטרת הסימפוזיון הייתה לשרטט קווים מנחים שירעננו את הפעילות בתחומי הכלכלה והחברה באזור. השתתפו בסימפוזיון גם המועמדים העתידיים למשרת ראש המועצה. היינו שניים: שלום לנדס, ממייסדי קיבוץ ניר עם, ואני, מברור חיל. שלום היה בטוח שייבחר בזכות ניסיונו ושירותו רב השנים והייצוגי באזור בסקטור

הכלכלי. הוא נמנע מלפרוש בסימפוזיון את תכניתו לקראת הבחירות הקרבות. אני התכוננתי במשך כמה שבועות והצגתי למנהיגות האזורית תכנית עבודה לארבע שנים. הדבר עשה רושם רב וזכיתי בתמיכת רוב הקיבוצים בבחירות שהתקיימו כעבור חודש: שישה תמכו בי, שלושה בשלום לנדס ושניים נמנעו. במועמדוטי תמכו הקיבוצים ברור חיל, מפלסים, אור הנר, דורות, ארז ונחל עוז. ללנדס הצביעו ניר עם, גבים וכפר עזה. נמנעו קיבוץ רוחמה ומושב יכיני. שלום הוסיף לתרום מכישוריו לאזור, ובין היתר עסק במלאכת הקודש של ניהול בית ספר "אורט" בשער הנגב, שהעניק מענה חשוב לצרכים הלימודיים והמקצועיים של בני נוער שבאו בעיקר מעיירות פיתוח בדרום הארץ.

באסיפה האזורית הכללית שהתקיימה ב-29 ביולי 1974, נבחרתי פה אחד לתפקיד ראש המועצה. באותו יום, בשעה 10:30 בבוקר, בעת נסיעתי חזרה לברור חיל לאחר הבחירה, שרתי לעצמי: "שמע נא, תן כבוד, כי מגיע היושב ראש". נזכרתי בילדותי, עת הייתי "הנריקיניו" מבוס רטירו – הילד העני מרחוב ז'וזה פאוליניו, באימי שהתאמצה כל כך שייצא מאיתנו (הילדים) "משהו", ומעל לכול שמחתי להתבונן בעיני אדית, לראות ניצוץ ולדעת שמהו חדש וחשוב התחיל בחיינו.

חברי נחום פסה אמר לי אז: "אוי, שזן, עכשיו עלית למדרגה אחרת ותצטרך להצדיק זאת".

כל מה שהצעתי בסימפוזיון האזורי כתכנית עבודה הושג במהלך שנות כהונתי כראש המועצה בשנים 1974-1987. היה עלי לבנות את כל המחלקות הנחוצות להפעלת מועצה אזורית.

עד 1974 עבדו שם רק מעט אנשים. עם פתיחת המחלקות החדשות הגדלנו את מספר הפקידים שעבד במועצה כבר בשנה הראשונה לכהונתי.

מה חשוב לעשות מיד? קודם כול – פרחים. ייסדתי את מחלקת הנוי, אולי המושלמת בארץ, בעזרתו של מומחה בשטח הזה, החבר יעקב קיני מקיבוץ סעד; לאחר מכן – תרבות, הרבה תרבות; וכמובן חינוך, בריאות, כבישים, תחבורה וחיזוק כל קיבוץ בפני עצמו. סיסמתי היסודית הייתה להשקיע בקהילה ומעל לכול באנשים.

במקום ים הכנרת, שאין לנו באזורנו, החלטתי לייסד מכללה בין-אזורית והצלחתי לשכנע את שר החינוך דאז, אהרן ידלין ועוד 15 ראשי רשויות בנגב לתמוך בפרויקט הזה. המכללה החלה לפעול ביוני 1975, ומאז היא משמשת מסגרת לימודים חשובה בדרום המדינה. המכללה היא, בלי ספק, כרטיס הביקור של שער הנגב.